

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Δέκα

Η Διαδικασία

Jeff Pippenger

2023-12-05

Στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Δανιήλ οδηγήθηκε στην αιχμαλωσία των εβδομήντα ετών που είχε προφητεύσει ο Ιερεμίας, και παρέμεινε εκεί μέχρι το πρώτο έτος του Κύρου.

Και ο Δανιήλ διέμεινε έως του πρώτου έτους του βασιλέως Κύρου. Δανιήλ 1:21.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Δανιήλ έζησε καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας των εβδομήκοντα ετών της αιχμαλωσίας, έως το διάταγμα που επέτρεψε την επιστροφή του αρχαίου Ισραήλ για να ανοικοδομήσει και να αποκαταστήσει την Ιερουσαλήμ.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος Κύρου, βασιλέως τῆς Περσίας, ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διὰ στόματος Ἰερεμίου, ὁ Κύριος διήγειρε τὸ πνεῦμα Κύρου, βασιλέως τῆς Περσίας, καὶ ἐξέδωκε κήρυγμα ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, καὶ τοῦτο ἔθεσεν καὶ ἐγγράφως, λέγων· Ἔσδρας 1:1.

Ο Δανιήλ, λοιπόν, αποτελεί το σύμβολο της διαδικασίας δοκιμασίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και συνεχίζεται έως το «διάταγμα», το οποίο σηματοδοτεί την κλήση εξόδου από τη Βαβυλώνα.

Και ήκουσα άλλην φωνήν εκ του ουρανού, λέγουσαν· Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός μου, διά να μη γείνητε συμμετοχοί των αμαρτιών αυτής, και διά να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής. Διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενεθυμήθη τας ανομίας αυτής. Αποκάλυψις 18:4, 5.

Τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας είναι η περίοδος δοκιμασίας και εξαγνισμού των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 έφθασε το τρίτο Ουαί του Ίσλάμ. Αυτό αναγνωρίζεται μόνον από εκείνους που αποδέχονται τις θεμελιώδεις αλήθειες του Αντβεντισμού. Το πρώτο Ουαί και το δεύτερο Ουαί ταυτοποιήθηκαν αμφότερα ορθώς ως το Ίσλάμ από τους πρωτοπόρους. Τόσο στους πρωτοποριακούς χάρτες του 1843 όσο και του 1850, τους οποίους ενέκρινε η Ellen White και οι οποίοι προσδιορίζονται ως εκπλήρωση του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ, το Ίσλάμ ταυτοποιείται ως η πέμπτη και η έκτη Σάλπιγγα. Οι τρεις τελευταίες Σάλπιγγες είναι Σάλπιγγες Ουαί.

Και είδα, και άκουσα έναν άγγελο να πετά στο μεσουράνημα, λέγοντας με δυνατή φωνή: Ουαί, ουαί, ουαί εις τους κατοικούντας επί της γης εξαιτίας των λοιπών ήχων της σάλπιγγος των τριών αγγέλων, οι οποίοι μέλλουν ακόμη να σαλπίσουν! Αποκάλυψις 8:13.

Εάν υπάρχουν τρεις Σάλπιγγες του Ουαί, και η πρώτη και η δεύτερη Σάλπιγγα του Ουαί είναι το Ίσλάμ, είναι αρκετά απλό να αναγνωρίσει κανείς ότι και η τρίτη Σάλπιγγα του Ουαί είναι επίσης το Ίσλάμ. Ένα στοιχείο του συμβόλου του Ίσλάμ ως Σάλπιγγων του Ουαί είναι ο περιορισμός τους, και κατόπιν, όταν απελευθερώνονται. Η Αδελφή Ουαί ταυτοποιεί τους τέσσερις ανέμους της Αποκαλύψεως επτά ως ένα «εξαγριωμένο άλογο», που επιδιώκει να «ξεφύγει» και να «φέρει

θάνατο και καταστροφή» στο πέρασμά του.

«Οι άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, που παριστάνονται ως εξαγριωμένος ίππος που επιζητεί να απολυθεί και να ορμήσει επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, φέροντας καταστροφή και θάνατο στο πέρασμά του.

«Θα κοιμόμαστε επάνω ακριβώς στο χείλος του αιωνίου κόσμου; Θα είμαστε νωθροί και ψυχροί και νεκροί; Ω, να είχαμε στις εκκλησίες μας το Πνεύμα και την πνοή του Θεού εμφυσώμενα στον λαό Του, ώστε να σταθεί στα πόδια του και να ζήσει. Χρειαζόμαστε να δούμε ότι η οδός είναι στενή και η πύλη τεθλιμμένη. Όταν όμως περνούμε διαμέσου της στενής πύλης, το εύρος της είναι απεριόριστο.» Manuscript Releases, τόμος 20, 217.

Οι τέσσερις άγγελοι που συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους συγκρατούν τον «οργισμένο ίππο» της βιβλικής προφητείας, ο οποίος επιφέρει θάνατο και καταστροφή. Στο ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, όπου προσδιορίζονται η πρώτη και η δεύτερη Σάλπιγγα του Αλλοίμονο, προσδιορίζεται και ένας βασιλιάς. Προσδιορίζεται στην Αποκάλυψη 9:11.

Και είχαν επάνω τους βασιλέα, που είναι ο άγγελος της αβύσσου, του οποίου το όνομα στην εβραϊκή γλώσσα είναι Αβαδδών, αλλά στην ελληνική γλώσσα έχει το όνομα Απολλύων, ως όντας επάνω τους. Αποκάλυψις 9:11.

Το όνομα, και επομένως ο χαρακτήρας, του βασιλέως του Ισλάμ είναι Αβαδδών στα εβραϊκά και Απολλύων στα ελληνικά. Τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη, που αντιπροσωπεύονται από τα εβραϊκά και τα ελληνικά, ο χαρακτήρας του Ισλάμ ευρίσκεται στον ορισμό αυτών των δύο ονομάτων. Και στις δύο λέξεις ο ορισμός είναι «θάνατος και καταστροφή». Η αδελφή White λέγει ότι ο «θυμωμένος ίππος», τον οποίο οι τέσσερις άγγελοι συγκρατούν ενώ οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται, επιζητεί να απολυθεί και να επιφέρει στο πέρασμά του «θάνατο και καταστροφή».

Η πρώτη αναφορά στο Ισλάμ μέσα στις Γραφές είναι ο Ισμαήλ, ο πατέρας εκείνων που υποστηρίζουν τη θρησκεία του Ισλάμ. Σε εκείνη την πρώτη αναφορά χαρακτηρίζεται ως άγριος άνθρωπος, και η λέξη που μεταφράζεται ως «άγριος» σημαίνει «ο άγριος αραβικός όνος». Η πρώτη προφητική αναφορά στο Ισλάμ είναι ένα σύμβολο της οικογένειας των ίπων, και ο ίππος είναι ο τρόπος με τον οποίο οι πρωτοπόροι απεικόνισαν το Ισλάμ του πρώτου και του δεύτερου Ουαί επάνω στους δύο ιερούς πίνακες. Οι τέσσερις άνεμοι του εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως συγκρατούνται, ή «αναχαιτίζονται», έως ότου ο Θεός σφραγίσει τον λαό Του. Η διαδικασία της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι επίσης η διαδικασία της δοκιμασίας και η διαδικασία του εξαγνισμού.

Όλες αυτές οι προφητικές απεικονίσεις αντιπροσωπεύονται από την αιχμαλωσία του Δανιήλ επί εβδομήντα έτη, αρχίζοντας με τον Ιωακείμ, το σύμβολο της ενδυνάμωσης του πρώτου μηνύματος, έως το «διάταγμα» που καλεί άνδρες και γυναίκες να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα. Ο περιορισμός και κατόπιν η αποδέσμευση του Ισλάμ αποτελεί προφητικό χαρακτηριστικό του Ισλάμ ως συμβόλου της βιβλικής προφητείας.

Όταν γίνεται αναφορά σε αυτούς ως στους «τέσσερις ανέμους», συγκρατούνται ενώ οι δούλοι του Θεού σφραγίζονται. Στην αρχή του δευτέρου Ουαί, κατά τη χρονική προφητεία των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών, η οποία εκπληρώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, τέσσερις άγγελοι, που αντιπροσώπευαν το Ισλάμ του δευτέρου Ουαί, «λύθηκαν». Στο τέλος της προφητείας, «συγκρατήθηκαν».

Λέγων προς τον έκτον άγγελον, ο οποίος είχε τη σάλπιγγα· Λύσε τους τέσσερις αγγέλους, που είναι δεμένοι στον μέγα ποταμό Ευφράτη. Και λύθηκαν οι τέσσερις άγγελοι, οι οποίοι ήσαν ητοιμασμένοι για μία ώρα, και μία ημέρα, και έναν μήνα, και ένα έτος, για να θανατώσουν το τρίτο μέρος των ανθρώπων. Αποκάλυψις 9:14, 15.

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001, το πρώτο μήνυμα στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ενδυναμώθηκε, όταν το Ισλάμ του τρίτου Ουαί «λύθηκε». Αλλά αμέσως «περιορίστηκε». Η αδελφή Ουαίτ εξηγεί γιατί συνέβη αυτό, αλλά πρώτα θα πρέπει να θυμηθούμε ότι ο σκοπός του Ισλάμ κατά την πρώτη βιβλική του αναφορά ήταν να εξοργίσει τα έθνη, διότι το χέρι του Ισμαήλ θα ήταν εναντίον κάθε ανθρώπου, και το χέρι κάθε ανθρώπου εναντίον του Ισλάμ.

Και ο άγγελος του Κυρίου είπε προς αυτήν: Ιδού, είσαι έγκυος και θέλεις γεννήσει υιόν, και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού Ισμαήλ· διότι ο Κύριος ήκουσε την ταλαιπωρίαν σου. Και αυτός θέλει είσθαι άνθρωπος άγριος· η χείρ αυτού θέλει είσθαι εναντίον πάντων, και η χείρ πάντων εναντίον αυτού· και θέλει κατοικήσει απέναντι πάντων των αδελφών αυτού. Γένεσις 16:11, 12.

Ο σκοπός του Ισλάμ στη βιβλική προφητεία είναι να ενώσει όλα τα έθνη εναντίον του Ισλάμ, πριν τα Ηνωμένα Έθνη στρέψουν την οργή τους εναντίον των τηρούντων το Σάββατο. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, καθένας που κατανοεί την 11η Σεπτεμβρίου ως σηματοδοτούσα την έναρξη της επανάληψης της ακολουθίας των Μιλλεριτικών γεγονότων έχει καταστεί ως ο «Δανιήλ» όταν μεταφέρθηκε στη Βαβυλώνα για εβδομήντα έτη. Ο Ιωακείμ ταυτοποιεί την έναρξη εκείνης της διαδικασίας δοκιμασίας, και το Ισλάμ του τρίτου Ουαί τότε εξαπολύθηκε, αλλά αμέσως συγκρατήθηκε, ώστε ο Θεός να μπορέσει να σφραγίσει τον λαό Του.

«Αυτή η όραση δόθηκε το 1847, όταν υπήρχαν μόνο πολύ λίγοι από τους αδελφούς των Αντβεντιστών που τηρούσαν το Σάββατο, και από αυτούς λίγοι μόνον υπέθεταν ότι η τήρησή του ήταν αρκετά σημαντική ώστε να χαράξει διαχωριστική γραμμή μεταξύ του λαού του Θεού και των απίστων. Τώρα αρχίζει να διαφαίνεται η εκπλήρωση εκείνης της όρασης. “Η έναρξη εκείνου του καιρού της θλίψεως”, που αναφέρεται εδώ, δεν αναφέρεται στον χρόνο κατά τον οποίο θα αρχίσουν να εκχέονται οι πληγές, αλλά σε μια σύντομη περίοδο αμέσως πριν εκχυθούν, ενώ ο Χριστός βρίσκεται στο αγιαστήριο. Κατά τον καιρό εκείνο, ενώ το έργο της σωτηρίας πλησιάζει στο τέλος του, θλίψη θα έρχεται επάνω στη γη, και τα έθνη θα οργίζονται, όμως θα συγκρατούνται ώστε να μην εμποδίσουν το έργο του τρίτου αγγέλου. Κατά τον καιρό εκείνο θα έλθει η “όψιμη βροχή”, ή αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου αγγέλου και να προετοιμάσει τους αγίους να σταθούν στην περίοδο κατά την οποία θα εκχυθούν οι επτά τελευταίες πληγές.» Early Writings, 85.

Τα εβδομήντα έτη του Δανιήλ άρχισαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, όταν το Ισλάμ αφέθηκε ελεύθερο και εξόργισε τα έθνη πλήττοντας αιφνιδίως και απροσδοκήτως το θηρίο της γης της Αποκάλυψης δεκατρία. Κατόπιν το Ισλάμ συγκρατήθηκε, ώστε να ολοκληρωθεί το έργο του τρίτου αγγέλου. Το έργο του τρίτου αγγέλου είναι το σφράγισμα του λαού του Θεού, και όταν το έργο αυτό άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η Όσιμη Βροχή άρχισε να «ραντίζει». Το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ απεικονίζει τη διαδικασία δοκιμασίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία αρχίζει στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και συνεχίζεται έως ότου η δεύτερη «φωνή» της Αποκάλυψης δεκαοκτώ καλέσει το άλλο ποίμνιο του Θεού να εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Ο Δανιήλ, επομένως, αντιπροσωπεύει έναν λαό που βρίσκεται τώρα σε πνευματική αιχμαλωσία, μέχρι αυτήν καθαυτήν την τελική κατάληξη της διαδικασίας δοκιμασίας. Η ολοκλήρωση της περιόδου δοκιμασίας στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζεται ως το «τέλος των ημερών».

Και στο τέλος των ημερών, τις οποίες είχε ορίσει ο βασιλεύς να τους εισαγάγουν, ο αρχιευνούχος τούς εισήγαγε ενώπιον του Ναβουχοδονόσορος. Και ο βασιλεύς συνωμίλησε με αυτούς· και μεταξύ όλων δεν ευρέθη κανείς όπως ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαρίας· διά τούτο παρέστησαν ενώπιον του βασιλέως. Και σε κάθε ζήτημα σοφίας και συνέσεως, για το οποίο ο βασιλεύς τους ερώτησε, τους ευρήκε δεκαπλάσια ανωτέρους από όλους τους μάγους και τους αστρολόγους που ήσαν σε όλη την επικράτειά του. Δανιήλ 1:18–20.

Η τρίτη δοκιμασία, η οποία αντιπροσωπεύει μια προφητική λυδία λίθο για τον Δανιήλ και τους τρεις άξιους, ήταν όταν κρίθηκαν από τον Ναβουχοδονόσορ και βρέθηκαν «δέκα φορές ανώτεροι από όλους τους μάγους και αστρολόγους που ήσαν σε όλη τη βασιλεία του». Η τρίτη δοκιμασία αντιπροσωπεύεται από την κρίση, και η κρίση έλαβε χώρα «στο τέλος των ημερών». Στο βιβλίο του Δανιήλ, το «τέλος των ημερών» είναι εκεί όπου ο Δανιήλ στέκεται στον κλήρο του.

«Πολλοί θέλουσι καθαρισθή, και λευκανθή, και δοκιμασθή· οί δε άσεβεῖς θέλουσιν άσεβῆ· και ουδεις τῶν άσεβῶν θέλει έννοήσει, άλλ' οί συνετοί θέλουσιν έννοήσει.... Μακάριος ό προσμένων και φθάνων εις τας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ήμέρας. Σὺ δὲ (Δανιήλ) ὕπαγε ἕως τοῦ τέλους· διότι θέλεις αναπαυθῆ, και θέλεις σταθῆ ἐν τῷ κλήρῳ σου ἐν τῷ τέλει τῶν ήμερῶν.»

«Ἦλθε ο καιρός για τον Δανιήλ να σταθεί στον κλήρο του. Ἦλθε ο καιρός το φως που του δόθηκε να εξέλθει προς τον κόσμο όπως ποτέ πριν. Εάν εκείνοι για τους οποίους ο Κύριος έχει πράξει τόσα πολλά περπατήσουν στο φως, η γνώση τους περί του Χριστού και των προφητειών που αναφέρονται σ' Αυτόν θα αυξηθεί πολύ, καθώς πλησιάζουν προς το τέλος της ιστορίας αυτής της γης». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 4, 1174.

Η αδελφή White προσδιορίζει το «τέλος των ημερών» σε συνάρτηση με τη διαδικασία του εξαγνισμού του δέκατου εδαφίου του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Συχνά χρησιμοποιεί το δέκατο εδάφιο, μαζί με το «τέλος των ημερών» του δέκατου τρίτου εδαφίου.

«Πολλοί θέλουσι καθαρισθή, και λευκανθή, και δοκιμασθή· οί δε άσεβεῖς θέλουσι πράξει άσεβῶς· και ουδεις των άσεβῶν θέλει έννοήσει· οί δε συνετοί θέλουσι έννοήσει.... Μακάριος όστις υπομένει, και φθάνει εις τας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ήμέρας. Σὺ δε (Δανιήλ) ὕπαγε ἕως τοῦ τέλους· διότι θέλεις αναπαυθῆ, και θέλεις σταθῆ ἐν τῷ κλήρῳ σου ἐν τῷ τέλει

των ημερών.»

«Ο Δανιήλ στέκεται σήμερα στον κλήρο του, και πρέπει να του δώσουμε θέση να μιλήσει στον λαό. Το μήνυμά μας πρέπει να εξέλθει ως λύχνος καιόμενος. “Και κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν θὰ ἐγερθῆ ὁ Μιχαήλ, ὁ ἄρχων ὁ μέγας, ὁ ἐστὼς ὑπὲρ τῶν υἱῶν τοῦ λαοῦ σου· καὶ θὰ ἔλθῃ καιρὸς θλίψεως, οἷα δὲν ἔγεινεν ἀφ’ οὗ ὑπῆρξεν ἔθνος ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ· καὶ κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ λαὸς σου θὰ σωθῆ, πᾶς ὅστις εὐρεθῆ γεγραμμένος ἐν τῷ βιβλίῳ. Καὶ πολλοὶ τῶν κοιμωμένων ἐν τῷ χώματι τῆς γῆς θὰ ἐξεγερθῶσι, οἱ μὲν εἰς ζωὴν αἰώνιον, οἱ δὲ εἰς ὄνειδισμὸν καὶ αἰσχύνην αἰώνιον. Καὶ οἱ συνετοὶ θὰ λάμπουν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος· καὶ οἱ ἐπιστρέψαντες πολλοὺς εἰς δικαιοσύνην, ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.”»

«Τα λόγια αυτά παρουσιάζουν το έργο που οφείλομεν να πράζωμεν κατά τας εσχάτας αυτάς ημέρας. Δεν είμεθα ούτε κατά το ήμισυ αφυπνισμένοι. Δεν έχομεν την δύναμιν εκείνην η οποία είναι ουσιώδης διά την εκτέλεσιν του έργου που πρέπει να γίνει. Πρέπει να εισέλθωμεν εἰς ζωὴν, να εισέλθωμεν εἰς ἔνωσιν. Τώρα, αὐτὴν ακριβῶς την στιγμὴν, πρέπει να σταθώμεν εἰς ἐκείνην την θέσιν ὅπου η μετάνοια και η συγχώρησις θα εἶναι τα κυρίαρχα γνωρίσματα του έργου μας. Δεν πρέπει να υπάρχη καμμία φιλονεικία. Εἶναι πλέον πολὺ ἀργά διὰ να συμπράττωμεν με τον Σατανάν εἰς το έργον του να τυφλώνη οφθαλμούς. Εἶναι πλέον πολὺ ἀργά διὰ να δίδωμεν προσοχὴν εἰς πνεύματα πλάνης και διδασκαλίας δαιμονίων.»

Μου δόθηκε η εντολή να πω ότι, όταν το Άγιο Πνεύμα δίδει γλώσσα και λόγο, θα δούμε να επιτελείται έργο παρόμοιο με εκείνο που επιτελέσθηκε κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Οι αντιπρόσωποι του Χριστού θα εργάζονται με σύνεση. Δεν θα βρεθεί ο ένας εδῶ και ο άλλος εκεί να επιζητεί να κατεδαφίζει και να καταστρέφει.

«“Πριν εκδοθεί το πρόσταγμα, πριν παρέλθει η ημέρα ως άχυρο, πριν έλθει επάνω σας η σφοδρή οργή του Κυρίου, πριν έλθει επάνω σας η ημέρα της οργής του Κυρίου, εκζητήσατε τον Κύριο, πάντες οι πραιίς της γης, οι οποίοι εκτελέσατε την κρίση Του· ζητήσατε δικαιοσύνη, ζητήσατε πραότητα· ίσως σκεπασθείτε κατά την ημέρα της οργής του Κυρίου.”
Australian Union Conference Record, 11 Μαρτίου, 1907.»

Η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία παριστάνεται από τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας του Δανιήλ στη Βαβυλώνα, παριστάνεται στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, και στο δέκατο εδάφιο. Το εδάφιο φέρει την υπογραφή της «αλήθειας», διότι προσδιορίζει τα τρία βήματα που αποτελούν τα χαρακτηριστικά της εβραϊκής λέξεως «αλήθεια». Πολλοί θέλουσι καθαρισθή, λευκανθή και έπειτα δοκιμασθή. Ο Δανιήλ και οι τρεις άξιοι καθαρίσθηκαν διὰ του φόβου του Θεού στο πρώτο κεφάλαιο, διότι απεφάσισαν να μη φάγουν τη βαβυλωνιακή τροφή. Έπειτα επέδειξαν όψη που έγινε ωραιότερα και παχύτερα από εκείνων που έτρωγαν τη βαβυλωνιακή τροφή. Η όψη τους ήταν η δικαιοσύνη του Χριστού, η οποία είναι τα λευκά ιμάτια. Έπειτα δοκιμάσθηκαν όταν εισήλθαν στην κρίση του Ναβουχοδονόσορος, στο τέλος των ημερών.

Κατά «το τέλος των ημερών», όταν ο Δανιήλ σταθεί «εν τω κλήρω αυτού», «η γνώσις του Χριστού και των προφητειών που σχετίζονται με Αυτόν θα αυξηθεί πολὺ» για τον λαό του Θεού. Ο Ναβουχοδονόσορ παρατήρησε ότι «εν πάσι τοις πράγμασι της σοφίας και της συνέσεως», ο Δανιήλ και οι τρεις εκείνοι άνδρες «ευρέθησαν» να είναι «δεκαπλάσιοι υπέρτεροι πάντων των μάγων και αστρολόγων, των εν πάση τη βασιλεία αυτού».

Το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ απεικονίζει την εμπειρία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι διέρχονται από μια δοκιμασία τριών σταδίων. Σχολιάζοντας αυτή τη διαδικασία, η Αδελφή Ουάιτ λέγει: «Αυτά τα λόγια παρουσιάζουν το έργο που οφείλουμε να επιτελέσουμε κατά τις έσχατες αυτές ημέρες. Δεν είμεθα ούτε κατά το ήμισυ άγρυπνοι. Δεν έχουμε τη δύναμη που είναι ουσιώδης για την επιτέλεση του έργου που πρέπει να γίνει. Πρέπει να έλθουμε εις ζωήν, να έλθουμε εις ενότητα. Τώρα, ακριβώς τώρα, πρέπει να σταθούμε σε εκείνη τη θέση όπου η μετάνοια και η συγχώρηση θα είναι τα εξέχοντα χαρακτηριστικά του έργου μας. Δεν πρέπει να υπάρχει φιλονεικία.»

Η διαδικασία της δοκιμασίας που οδηγεί στο «τέλος των ημερών» οδηγεί στην ανάσταση των δύο μαρτύρων στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Το έργο που καλούμαστε να κάνουμε τώρα είναι να αποδεχθούμε το μήνυμα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και να αφυπνισθούμε, όπως παριστάνεται από τα νεκρά ξηρά οστά. «Πρέπει να έλθουμε στη ζωή, να έλθουμε σε ένωση.» Όταν το πράττουμε αυτό, τα εξέχοντα γνωρίσματα του έργου μας θα είναι η «μετάνοια και η συγχώρηση». Το εξέχον γνώρισμα του έργου μας παριστάνεται από τον Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο, όταν προσεύχεται την προσευχή του Λευιτικού 26, ζητώντας συγχώρηση για τις αμαρτίες του και για τις αμαρτίες των πατέρων του, ενώ συγχρόνως αναγνωρίζει ότι είχε περιπατήσει εναντίον του Θεού από την απογοήτευση που σημάδεψε την αρχή του χρόνου της αναμονής στις 18 Ιουλίου 2020. Πρέπει επίσης να αναγνωρίσει ότι ο Θεός είχε περιπατήσει εναντίον αυτού κατά την ίδια εκείνη περίοδο. Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει εκείνους που έχουν περάσει μέσα από αιχμαλωσία «εβδομήντα ετών», από τις 18 Ιουλίου 2020 και εξής.

Τα εβδομήντα έτη είναι σύμβολο των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι. Το βιβλίο των Χρονικών μάς πληροφορεί ότι τα εβδομήντα έτη ήταν η περίοδος κατά την οποία η γη θα «απολάβανε» τα σάββατα τα οποία δεν της είχε επιτραπεί να απολαύσει εξαιτίας της ανταρσίας του αρχαίου Ισραήλ εναντίον της διαθήκης του Λευιτικού είκοσι πέντε.

για να εκπληρωθεί ο λόγος του Κυρίου διά στόματος Ιερεμίας, έως ότου η γη απολαύσει τα σάββατά της· διότι όσον καιρό έμεινε έρημη, ετήρει σάββατο, μέχρι να συμπληρωθούν εβδομήκοντα έτη. Β΄ Χρονικών 36:21.

Ως σύμβολο μιας προφητικής «ερήμου», οι «τρεῖς καὶ ἥμισυ ἡμέραι» κατὰ τὰς ὁποίας οἱ δύο μάρτυρες τοῦ Ἀποκαλύψεως ἔνδεκα ἦσαν νεκροὶ ἐν τῇ πλατείᾳ μετὰ τὴν 18ῃ Ἰουλίου 2020 εἶναι σύμβολο τῶν «ἐβδομήκοντα ἐτῶν», καὶ ἐπίσης σύμβολο τῶν «επτά καιρῶν». Τὸ «ἐπὶ συντελείᾳ τῶν ἡμερῶν» εἶναι σύμβολο τοῦ τέλους τῶν προφητικῶν ἡμερῶν ποὺ ἐσφραγίσθησαν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Δανιήλ.

Το 1798, το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε και ο Δανιήλ στάθηκε στον κλήρο του, έτοιμος να εκπληρώσει τον σκοπό του.

«Όταν ο Θεός αναθέτει σε έναν άνθρωπο ένα ιδιαίτερο έργο να επιτελέσει, αυτός οφείλει να στέκεται στον κλήρο και στη θέση του, όπως ο Δανιήλ, έτοιμος να ανταποκριθεί στο κάλεσμα του Θεού, έτοιμος να εκπληρώσει τον σκοπό Του.» Manuscript Releases, τόμος 6, σ. 108.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844, σε εκπλήρωση του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ και του δεκάτου τετάρτου εδαφίου, το βιβλίο του Δανιήλ στάθηκε για μία ακόμη φορά στον κλήρο του. Τα έτη 1798 και 1844 αποτελούν την κατάληξη της πρώτης και της δεύτερης αγανακτήσεως και, επομένως, σηματοδοτούν το τέλος των «επτά καιρών». Το «τέλος των ημερών» στο βιβλίο του Δανιήλ είναι σύμβολο της ολοκλήρωσης μιας αιχμαλωσίας, η οποία παριστάνεται από τους «επτά καιρούς». Στο τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Ναβουχοδονόσορ έζησε ως θηρίο ενώ «επτά καιρούς» διήλθαν επάνω του. Στο «τέλος των ημερών», η βασιλεία του και η φρόνησή του αποκαταστάθηκαν σε αυτόν.

Και στο τέλος των ημερών εγώ, ο Ναβουχοδονόσορ, ύψωσα τους οφθαλμούς μου προς τον ουρανό, και η σύνεσή μου επανήλθε σε μένα, και ευλόγησα τον Ύψιστο, και ήνεσα και ετίμησα Εκείνον που ζει στους αιώνες, του οποίου η εξουσία είναι εξουσία αιώνια, και η βασιλεία του διαμένει από γενεά σε γενεά· και πάντες οι κάτοικοι της γης λογίζονται ως ουδέν· και αυτός πράττει κατά το θέλημά του στο στράτευμα του ουρανού και μεταξύ των κατοίκων της γης· και ουδείς δύναται να αναχαιτίσει τη χείρα του ή να του πει: Τι πράττεις; Κατά τον ίδιο καιρό η φρόνησή μου επανήλθε σε μένα· και προς δόξαν της βασιλείας μου, η τιμή μου και η λαμπρότητά μου επέστρεψαν σε μένα· και οι σύμβουλοί μου και οι άρχοντές μου με αναζήτησαν· και εστερεώθηκα στη βασιλεία μου, και εξαιρετική μεγαλοπρέπεια προσετέθη σε μένα. Δανιήλ 4:34-36.

Το τέλος του καιρού της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παριστάνεται ως το «τέλος των ημερών» και, επομένως, παριστάνει τη συμβολική ολοκλήρωση των «εβδομήντα ετών» καθώς και των «επτά καιρών». Κατά τον καιρό εκείνο, η «μετανοία και συγχώρηση» θα είναι τα γνωρίσματα που θα αντιπροσωπεύουν το έργο εκείνων που προηγουμένως ήταν νεκροί στην οδό που διέρχεται μέσα από την κοιλάδα των νεκρών ξηρών οστών.

Το ορατό γνώρισμα του έργου μετανοίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παριστάνεται στο ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ ως «στενάζοντες και βοώντες». Όταν ο λαός του Θεού εξομολογηθεί και αποβάλει τις προσωπικές του αμαρτίες, όταν αναγνωρίσει ότι έχει επαναλάβει τις ίδιες αμαρτίες των πατέρων του, όταν παραμερίσει την υπερηφάνεια της γνώμης του και ομολογήσει ότι έχει πορευθεί εναντίον του Θεού, και επίσης ότι Εκείνος έχει πορευθεί εναντίον αυτού αφότου ο καιρός της καθυστέρησης άρχισε στις 18 Ιουλίου 2020, τότε θα βρεθεί ότι έχει «δέκα φορές» μεγαλύτερη προφητική δύναμη από όλους τους άλλους ομολογουμένως σοφούς άνδρες μέσα στη βασιλεία.

Η διαδικασία της σφράγισης άρχισε με τη λύση και κατόπιν τη συγκράτηση του Ισλάμ. Η διαδικασία αυτή τελειώνει όπως άρχισε, όταν το Ισλάμ απελευθερώνεται και πάλι. Απελευθερώνεται στο τέλος των ημερών του καιρού της σφράγισης, πράγμα που, για τον Δανιήλ, ήταν το διάταγμα του Κύρου που καλούσε τους ανθρώπους να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα. Εκεί, στο τέλος των ημερών του εξαγνισμού, κατά την κρίση του «διατάγματος» του νόμου της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι πιστοί θα βρεθούν να κατέχουν «δέκα φορές περισσότερη» προφητική δύναμη.

«Τοποθετείτε τον ερχομό του Κυρίου υπερβολικά μακριά. Είδα ότι η όψιμη βροχή ερχόταν τόσο [αιφνιδίως όσο] η κραυγή του μεσονυκτίου, και με δεκαπλάσια δύναμη.» Spalding and

Magan, 5.

Θα αρχίσουμε την εξέταση του δευτέρου κεφαλαίου του Δανιήλ στο επόμενο άρθρο.

«Αυτή ήταν η κραυγή του μεσονυκτίου, η οποία επρόκειτο να δώσει δύναμη στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Άγγελοι εστάλησαν από τον ουρανό για να αφυπνίσουν τους αποθαρρυμένους αγίους και να τους ετοιμάσουν για το μεγάλο έργο που βρισκόταν εμπρός τους. Οι πλέον ταλαντούχοι άνδρες δεν ήσαν οι πρώτοι που έλαβαν αυτό το μήνυμα. Άγγελοι εστάλησαν προς τους ταπεινούς, αφοσιωμένους, και τους ώθησαν να υψώσουν την κραυγή: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού!” Εκείνοι στους οποίους είχε εμπιστευθεί η κραυγή έσπευσαν, και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος ανήγγειλαν το μήνυμα και αφύπνισαν τους αποθαρρυμένους αδελφούς τους. Το έργο αυτό δεν στηριζόταν στη σοφία και τη μάθηση των ανθρώπων, αλλά στη δύναμη του Θεού, και οι άγιοί Του που άκουσαν την κραυγή δεν μπορούσαν να αντισταθούν σε αυτήν. Οι πλέον πνευματικοί έλαβαν πρώτοι αυτό το μήνυμα, και εκείνοι που προηγουμένως είχαν ηγηθεί στο έργο ήσαν οι τελευταίοι που το έλαβαν και συνέβαλαν ώστε να ενισχυθεί η κραυγή: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού!”» Early Writings, 238.